

det ærede Medlems Arbejde i saa Henseende. Jeg skal senere komme tilbage til et andet Tilfælde, hvor det ærede Medlem paa det militære Omraade er optraadt paa en Maade, som jeg ogsaa i høj Grad anerkender. Jeg fandt i sidste Rigsdags-samling Anledning til — med Formandens sædvanlige Elskværdighed havde jeg Lejlighed dertil vistnok under Finanslovens anden eller tredje Behandling, i alt Fald ikke ved en Lejlighed, hvor man, naar Formanden skulde være streng, kunde have gjort det — at fremdrage en Ting som denne, at man har kastet en Haandværksmester, Murermester Aagaard i Næstved, i mørk Arrest i flere Dage, fordi han, da han som Soldat skulde stille paa Stillingspladsen — han var indkaldt til Sikringsstyrken —, paa Vejen, altsaa i sin Fritid, tillod sig at veksle et Par Ord med en af sine Mursvende angaaende Byggeriet paa det kommunale Alderdomshjem, som han havde i Entreprise. Naar slig Justits kan øves — jeg kunde nævne i Snesetal af lige saa gruppvækkende Affærer —, er det for mig et Vidnesbyrd om, at vi i høj Grad trænger til en Reform af den militære Retspleje. Jeg haaber, at en Henstilling om at tage denne Sag op ikke skal møde døve Øren i dette Ting, hverken hos den høje Regering eller hos Tingets Medlemmer. Det er i Tusindvis af vort Lands unge Mænd, der under Krigen har maattet lide under dette forældede Retsplejesystem, og det er vor Pligt at tage denne Sag op.

Endvidere mener jeg, at Tiden er inde til at gennemføre Foranstaltninger til at lette Livsvilkkaarene for de Tusinder af Arbejdere, som tjener deres Brød indenfor de Virksomheder, der har kontinuerlig Drift, og jeg regner til disse sundhedsfarlige Virksomheder ogsaa den meget store Virksomhed, hvis Forhold tidligere af mig er omtalt her i Tinget: De danske Papirfabrikker. Denne Virksomhed har nylig foretaget en mægtig Forhøjelse af Priserne paa alle sine Produkter, og det har vist sig, at den har kunnet tildele sine Aktionærer et lige saa stort Udbytte nu som før Krigen. Der er ganske vist i Løbet af kortere Tid ydet Arbejderne nogen Lønforhøjelse, men der er ikke ydet dem saadanne Arbejdsvilkaar, at man kan sige, de lever under fuldt forsvarlige Forhold. Jeg vil da rette den Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister, hvor lang tid man er kommet i de Forhandlinger, der er paabegyndte mellem Arbejdsraadet og Indenrigsministeriet, om Indførelse af 8

Timers Arbejdstid indenfor de Fabriksvirksomheder i vort Land, der har kontinuerlig Drift. Jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister, skønt jeg ved, han har overordentlig mange Ting at tage Vare paa, at han faar Lejlighed til ogsaa at give denne Sag et lille Skub fremad. Overordentlig mange Mennesker i vort Land, ikke mindst i den By, hvor jeg bor, vil være Ministeren taknemmelige, om vi kan naa til en Løsning af dette vigtige Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard), Venstres Ordfører, omtalte Indkvarteringen, og det glædede mig naturligvis, at netop han som Ordfører for sit Parti fremhævede det nødvendige i at yde Kvarterværterne en højere Indkvarteringsgodtgørelse, end de nu faar. Jeg har Gang paa Gang her i Tinget gjort mig til Talsmand for dette Krav. Det har fundet Støtte hos min Partifælle, det ærede Medlem for Slagelse-Kredsen (H. P. Hansen), og det har fundet Støtte i det andet høje Ting hos det ærede 5te Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen), men jeg tror, at naar jeg undtager en enkelt Bemærkning, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) en Gang gjorde om Indkvarteringsforholdene i Københavns Omegn, har i Virkeligheden vi tre været de eneste, der hidtil i Rigsdagen under Krigsforholdene med Ufortrødenhed har fremhævet de Krav, som nu det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen glædeligvis slutter sig til. I disse Dage truer det jo med en Kvarterværtstrejke paa Roskilde-Egnen, og jeg vil ærligt og oprigtigt sige, at den Strejke har som alle Strejker af Mennesker, der lider Uret, min største Sympati. Jeg vil ikke sige, at disse Mennesker griber til Fortvivlelsens Selvhjælp, men at de strejker overfor Statsmagten i Anledning af Indkvarteringen, er saare forstaeligt.

Jeg har tidligere her i Tinget gjort opmærksom paa, at man i de Egne, der særlig belemres med Indkvartering, forlanger, at fattige Lejehusmænd og Husmænd, som gaar paa Daglejerarbejde, af deres surt fortjente Løn skal underholde de Soldater, som Staten ikke vil yde et rimeligt Vederlag for. De 92 Øre for fuld Kost, Logi, Lys og Varme, der gives, er nemlig i disse Tider en uforvarlig Betaling at yde Folk. Jeg begriber ikke, at Militæretaten kan blive ved at kræve Indkvartering paa samme Egn uden at tage i Betænkning, at det er en utilbørlig Byrde, man lægger paa dens Befolkning.